

A woman with voluminous, curly brown hair is falling backwards on a black and white checkered floor. She is wearing a black, long-sleeved, button-up dress and black high-heeled shoes. Her right arm is raised, holding a black object, possibly a hat or a bag. The floor is made of large, square tiles. To the right, a dark, ornate metal railing of a staircase is visible, curving downwards. The overall scene is dramatic and suggests a crime or thriller narrative.

ANTONELLA
ΛΑΤΑΝΤΣΙ

Μια
μαύρη
ιστορία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: UNA STORIA NERA
Από τις Εκδόσεις Mondadori, Μιλάνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια μαύρη ιστορία**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Antonella Lattanzi
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Antonella Lattanzi, 2017
First published in Italy by Arnoldo Mondadori Editore, Milano, 2017.
This edition published in agreement
with the author through MalaTesta Lit. Ag., Milano
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jelena Smic/Archangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2333-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2334-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ANTONEΛΑ ΛΑΤΑΝΤΣΙ

Μια
μαύρη
ιστορία

*Μετάφραση:
Θεοδώρα Δαρβίση*

Στον Λεονάρντο

Το παρόν βιβλίο είναι προϊόν μυθοπλασίας. Τα αναφερόμενα πρόσωπα ή μέρη είναι προϊόντα της φαντασίας της συγγραφέως και στόχο έχουν να ενισχύσουν την αληθοφάνεια της αφήγησης. Κάθε ομοιότητα με γεγονότα, υπαρκτά μέρη και πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι εντελώς συμπτωματική.

Μες στο καταμεσήμερο, η λίμνη δεν είχε αποχρώσεις, δεν είχε ρυάκια να κυλούν προς την ύπαιθρο και τα δέντρα ήταν κλεισμένη στις όχθες της. Και το χρώμα της δεν έλαμπε, δεν ξεχυνόταν ολόγυρα.

Τότε εγώ βρισκόμουν ήδη στο ύψος του λαχανόκηπου του σπιτιού μου, εκεί όπου τελειώνει η έξοδος και μένουν ακόμη είκοσι μέτρα για να φτάσεις στην πόρτα. Τότε κατάλαβα πως κανείς δε θα ερχόταν να με βοηθήσει.

ΠΑΟΛΟ ΒΟΛΠΟΝΙ, *Βιογραφία*

Ένα

Μετά

Πήρε το τηλέφωνο στα χέρια της. «Εμπρός, Μανουέλ», είπε. «Μανουέλ, εμπρός, εγώ είμαι. Φοβάμαι, Μανουέλ».

«Γιατί;» ρώτησε ο Μανουέλ με φωνή γεμάτη οίκτο, με φωνή που δεν είχε ποτέ προτού τη γνωρίσει.

«Σε παρακαλώ, Μανουέλ. Φοβάμαι, Μανουέλ, κάποιος είναι εδώ», επαναλάμβανε κολλημένη στο κινητό της. «Σε παρακαλώ, φοβάμαι πολύ».

«Ηρέμησε, πες μου πού είσαι».

«Στο ισόγειο», σιωπή. «Τι να κάνω; Σε παρακαλώ, Μανουέλ», αναστέναξε, «πες μου τι πρέπει να κάνω».

«Και η Μάρα;» ρώτησε ο Μανουέλ και αναστέναξε. «Πού είναι η Μάρα;»

«Εδώ, μαζί μου», ψέλλισε βαριανασαίνοντας στο κινητό. «Μανουέλ;»

«Ναι».

«Φοβάμαι, Μανουέλ».

«Φύγετε από κει αμέσως, πάρτε ένα ταξί, θα συναντηθούμε στο μπαρ κοντά στο Καστέλ Σαντ' Άντζελο, θυμάσαι;» ρώ-

τησε ο Μανουέλ αναστενάζοντας. Φτάνουν στο μπαρ ταυτόχρονα, εκείνη κατεβαίνει από το ταξί με τα πόδια βαριά, καταϊδρωμένη, το κοριτσάκι, η Μάρα, κοιμισμένο στην αγκαλιά της, η τσάντα σφιγμένη στο χέρι, εκείνος πάρακαρε το μηχανάκι. Είχε νυχτώσει πια, τα αυτοκίνητα έτρεχαν κατά μήκος του Τίβερη, το Καστέλ Σαντ' Άντζελο φάνταζε επιβλητικό, κατάφωτο, αλλά είχε σκοτεινιάσει, ήταν Αύγουστος, έκανε τρομερή ζέστη, δεν μπορούσες καν να πάρεις ανάσα, μια μελαγχολία ήταν διάχυτη παντού. «Ποιος θα μπορούσε να είναι;» Δεν τον άφησε καν να βγάλει το κράνος, όρμησε πάνω του, άφησε απότομα το χερούλι της τσάντας που έπεσε κάτω, του άνοιξε τα χέρια, τον ανάγκασε να την αγκαλιάσει, έκλεισε τα χέρια του γύρω από το σώμα της, γύρω από εκείνη που κρατούσε ήδη τη Μάρα στην αγκαλιά της. Ύστερα αποτραβήχτηκε, του έσφιξε δυνατά τον καρπό, ο Μανουέλ δεν μπορούσε να λύσει την ασφάλεια του κράνους. «Περίμενε», της είπε. Εκείνη συνέχισε: «Τι πρέπει να κάνω, Μανουέλ;»

Επιτέλους, ο Μανουέλ κατάφερε να απελευθερωθεί από το κράνος, το έβαλε στο βαλιτσάκι της μοτοσυκλέτας· η ζέστη είχε κολλήσει τα μαλλιά στο μέτωπό του, στους κροτάφους, στον σβέροκο, ο ιδρώτας έτρεχε, σήκωσε την τσάντα της, την κρέμασε στο χέρι του, πήρε το κοριτσάκι στην αγκαλιά του: Τι αλλόκοτο θέαμα, ένας άνδρας με σκούρο πουκάμισο και μπλε παντελόνι, μ' ένα κοιμισμένο κοριτσάκι αγκαλιά, το κεφάλι του γερμένο στον ώμο του και μια γυναικεία τσάντα να πηγαινοέρχεται χτυπώντας στο πόδι του, την αγκάλιασε με το ελεύθερο χέρι του, τη συνόδεψε ως το μπαρ που έμενε ανοιχτό όλη νύχτα, ανοίγοντας τον γιακά του πουκάμισου, πνιγόταν, της άνοιξε την πόρτα, της έκανε νόημα να περάσει μέσα. «Έλα, αγάπη μου, ας μιλήσουμε εδώ μέσα, μπες, εμπρός»,

κοίταξε πίσω από την πλάτη του. Κάθισαν σ' ένα τραπεζάκι, ο άνδρας άφησε την τσάντα στη μεταλλική επιφάνεια που αντανακλούσε τα φώτα νέον του μπαρ, τακτοποίησε το κοριτσάκι με προσοχή σε μια καρέκλα δίπλα τους, το βόλεψε όσο καλύτερα μπορούσε. Μετά έπιασε τα χέρια της Κάρλα, την κοίταξε. «Λυπάμαι τόσο πολύ», είπε δυνατά, «αλλά νομίζω πως έχει σχέση με τον Βίτο ή, μάλλον, δε νομίζω απλώς, είμαι σίγουρος ότι έχει σχέση μ' αυτόν».

Πάντα είχε σχέση μ' αυτόν, από τότε που η Κάρλα ήταν δέκα ετών, τώρα κόντευε τα τριάντα οκτώ, αν και ένιωθε εβδομήντα, αναστέναξε. Έμειναν καθισμένοι στο τραπέζι του μπαρ με θέα τον Τίβερη, ήταν Αύγουστος του 2012, ένας Αύγουστος συνηθισμένος, καυτός, έτσι έλεγε το δελτίο ειδήσεων (όχι, δεν ήταν συνηθισμένος, σχολίαζε η Κάρλα, τέτοια ζέστη δεν είχαν ξαναζήσει, να τρελαίνεσαι), κι αυτοί ήταν κλεισμένοι στο μπαρ και όσο κουβέντιαζαν, έριχναν κάθε τόσο κλεφτές ματιές έξω, μέσα από την τζαμαρία· είχε μια παράξενη σκόνη εκείνη τη νύχτα σε όλη τη Ρώμη, σαν εκείνες που κουβαλάει ο σιρόκος, και κατά μήκος της όχθης του Τίβερη η σκόνη σηκωνόταν και ανακατευόταν με τα αυτοκίνητα που περνούσαν, μια σκόνη καθαρή, λαμπερή έτσι όπως φωτιζόταν πάνω στο μαύρο φόντο της νύχτας, αλλά χοντρή και αμμώδης έτσι όπως τη μετακινούσαν τα λεωφορεία κι ύστερα την έκοβαν και περνούσαν από μέσα, τα αυτοκίνητα εξαφανίζονταν στιγμιαία και μετά πρόβαλλαν ξανά, τα μηχανάκια γέμιζαν σαν να είχαν κυλιστεί στην άμμο. Έκανε πολλή ζέστη και ήταν νύχτα, αλλά κάθε τόσο περνούσαν αυτοκίνητα, λεωφορεία, μηχανάκια, άνθρωποι. Κι όμως, ευτυχώς, πίσω από την τζα-

μαρία, μπροστά από το μπαρ και ολόγυρα, απ' έξω γενικά, τουλάχιστον όσο μπορούσαν να διακρίνουν οι δυο τους και ως εκείνη τη στιγμή, ευτυχώς δε φαινόταν κανείς.

«Και δεν έχει σχέση μόνο με τον Βίτο, Κάρλα, λυπάμαι που σ' το λέω», είπε ο Μανουέλ και σκίρτησε στον διαπεραστικό ήχο του κινητού στην τσέπη του, σκίρτησε η καρδιά του, πήρε το κινητό. Η Κάρλα τον κοίταζε μελαγχολική, εκείνος κοιτούσε το τηλέφωνο, «Ηρέμησε, δεν είναι τίποτα», έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στον σερβιτόρο, με το ανάγλυφο σιμάδι από κάψιμο σε όλο του το μάγουλο, ξανάβαλε το κινητό στη θέση του. «Και δεν έχει σχέση μόνο με τον Βίτο», συνέχισε, «μα και με την οικογένειά του και όχι μόνο με την οικογένεια, αλλά και με τους φίλους του πατέρα του». Η Κάρλα σήκωσε τα χέρια σαν να παραδινόταν, ύστερα τα έσφιξε γύρω από το φλιτζάνι με το χαμομήλι που είχε παραγγείλει ο Μανουέλ, παρά την αφόρητη ζέστη. Ένας διάφανος, ατελείωτος ατμός ξετυλιγόταν πάνω από το χαμομήλι. «Αφού ο πατέρας του Βίτο, ο Στρατηγός», απάντησε εκείνη, «πάνε πέντε χρόνια που είναι κατάκοιτος. Μανουέλ, σε παρακαλώ, ακόμη κι εσύ; Πώς είναι δυνατόν;»

«Μα τι είναι αυτά που λες, Κάρλα, τι σημασία έχει αν είναι κατάκοιτος ή όχι;» Το κοριτσάκι, η Μάρα, αναστέναξε στον ύπνο του. Και η Κάρλα έριξε μια ματιά στον σερβιτόρο, κι όταν γύρισε να την κοιτάξει κι αυτός, η Κάρλα απέστρεψε αμέσως το βλέμμα της. «Μιλάμε για ανθρώπους κακούς, διεφθαρμένους», είπε ο Μανουέλ, «εσύ η ίδια μου το έχεις πει, αυτοί καταλαβαίνουν μόνο από βία. Στον κόσμο τους δεν έχει καμία σημασία αν ο πατέρας είναι όρθιος ή κάτω από τη γη.

Παραμένουν φίλοι ώσπου να γίνουν εχθροί». Η Κάρλα τον παρακολουθούσε, αλλά είχε μια έκφραση σαν να τα άκουγε όλα αυτά για πρώτη φορά. «Αποκλείεται», είπε, «τις τελευταίες εβδομάδες ο Βίτο φέρεται καλά, το έχουμε ξανασχολιάσει, έτσι δεν είναι; Σταμάτησε, τελείωσαν όλα. Μανουέλ, άκουσέ με, κάτι άλλο συμβαίνει, κάτι δεν κολλάει». Ο Μανουέλ πέρασε το χέρι του πάνω από το πρόσωπό του, ψηλάφισε δυο μισόκλειστα μάτια και δυο μεγάλες σακούλες κάτω από αυτά, λες και υπήρχε μέσα τους νερό. «Κάρλα, αγάπη μου, εσύ μου τα είπες όλα αυτά», δικαιολογήθηκε ο Μανουέλ κουνώντας το κεφάλι του, «εσύ μου είπες: για τον Βίτο, για την οικογένειά του, για τη στρατιά των φίλων του. Με δαύτους δεν τελειώνεις ποτέ». Και πόσες φορές δεν της το είχε πει ο ίδιος ο Βίτο: Ορκίζομαι πως θα σε σκοτώσω, Κάρλα, θα σε σφάξω σαν γουρούνι και θα σκοτώσω και τα παιδιά μας.

Δύο

Πρω

Στις 6 Αυγούστου του 2012, η Μαρία Αντολοράτα, χαϊδευτικά Μάρα, η μικρότερη κόρη της Κάραλα, συμπλήρωνε τρία χρόνια ζωής, ενώ είχαν περάσει δύο χρόνια από το διαζύγιο των γονιών της. Μετά το διαζύγιο η Κάραλα είχε νοικιάσει ένα σπίτι στην οδό Πρενεστίνα, όσο πιο μακριά μπορούσε από εκείνο όπου ζούσαν όλοι μαζί ως τότε, για να μείνει με τη Μάρα. Ήταν μια παλιά περιοχή που είχε δημιουργηθεί για τους εργαζόμενους στα τρένα και είχε αφιεθεί στη μοίρα της. Είχε χαμηλά κτίρια με εσωτερικές αυλές που είχαν έξοδο σε διαφορετικούς δρόμους. Ο Νικόλα, ο γιος της, είκοσι ενός ετών, και η αδελφή του Ρόζα, δεκαεννιά, το μεσαίο παιδί, είχαν νοικιάσει δύο δωμάτια σε μια φοιτητική εστία, δύο τετράγωνα μακριά από το σπίτι της μητέρας τους. Ο Νικόλα δούλευε ως βοηθός μάγειρα σ' ένα εστιατόριο στην Πιάτσα Ναβόνα και η Ρόζα ως σερβιτόρα στο ίδιο μαγαζί. Δεν μπορούσαν να ζουν και οι τέσσερις στο δυάρι της οδού Πρενεστίνα, άλλωστε ο Νικόλα ονειρευόταν να συζήσει με την κοπέλα του, ενώ η Ρόζα ήθελε να είναι ανεξάρτητη. Η Μάρα, ο Νικόλα και η Ρόζα: όλα παιδιά του Βίτο Σεμεράρο.

Εκείνη η έκτη Αυγούστου ήταν μια μέρα πολύ ζεστή, με

έναν ήλιο ανελέητο, και νωρίς το πρωί η Ρόζα και ο Νικόλα πήραν το τραμ αριθμός 5. Είχαν πρωινή βάρδια, εκτός από το να εργάζονται ως βοηθός μάγειρα και ως σερβιτόρα, έπρεπε κάθε τόσο και να καθαρίζουν. Όπως ανέβαιναν στο τραμ, ο Νικόλα είδε με την άκρη του ματιού του ένα Audi σταματημένο στην ανισόπεδη διάβαση της οδού Πρενεσετίνα, το σπίτι της Κάρολα βρισκόταν ακριβώς εκεί, στο σταυροδρόμι, και έμοιαζε με το αυτοκίνητο του πατέρα του.

Ο Νικόλα γύρισε προς τη Ρόζα. «Αυτός είναι;» τη ρώτησε, μα η αδελφή του είχε τα ακουστικά στ' αυτιά. «Έι, Ρο, αυτός είναι;» ξαναρώτησε τραβώντας την. Έβγαλε τα ακουστικά χαμογελώντας, η Ρόζα είχε πάντα ένα χαμόγελο στο πρόσωπο όπως οι κλόουν, δεν καταλάβαινες αν ήταν αληθινό. Κοίταξε προς το μέρος που έδειχνε ο Νικόλα και μισόκλεισε τα μάτια της να δει καλύτερα.

Ασχήμαινε όταν, ξαφνικά, κάτι τη φόβιζε. Γινόταν πανάσχημη όμως. Από το αυτοκίνητο βγήκε ένας μικρόσωμος άνδρας, σχεδόν σαν νάνος, έξυσε την πλάτη του σκύβοντας κάπως αφύσικα και απομακρύνθηκε κουτσαίνοντας προς το Πινιέτο· το αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο βρισκόταν μια πολύ καλοντυμένη γυναίκα –πλέον μπορούσαν να δουν καθαρά– πάτησε γκάζι και εξαφανίστηκε. Η Ρόζα έσφιξε τη χειρολαβή του τραμ ανακουφισμένη, «Αφού τις προάλλες μάς είπε ότι θα έφευγε, πώς να ήταν αυτός; Στη Μασάφρα είναι», είπε, «θυμάσαι; Μια ζωή την καταστροφή φέρνεις». «Ναι, αλλά θα επέστρεφε σήμερα», της ανταπάντησε, «θα μπορούσε να είναι αυτός» και της γύρισε την πλάτη. Το τραμ ξεκίνησε αναπηδώντας πάνω στις ράγες, παντού ήταν διάχυτη η κακοσμία του ιδρώτα και είχε τόση ζέστη, που θα ρεΐς ότι θα έλιωναν τα πρόσωπα των ανθρώπων και θα γίνονταν ένα με τα κόκκινα καθίσματα.

Δυο-τρεις μέρες πριν είχαν βρεθεί με τον πατέρα τους για να φάνε μαζί. Καθώς έτρωγαν, ο Βίτο είχε ζητήσει από τη Ρόζα: «Μου δίνεις ένα ψωμάκι;» Η Ρόζα του το έδωσε, αλλά θυμήθηκε πως μια φορά, για ένα παρόμοιο ψωμάκι ο Βίτο είχε κοιτάξει τη σακούλα του καταστήματος: «Γιατί άλλαξες φούρναρη;» είχε ρωτήσει την Κάρλα. «Ε; Μίλα, μαλακισμένη, από πού το αγόρασες; Πήγες να σαλιαρίσεις με κάποιον, έτσι;» Ο πατέρας της είχε χάσει την ψυχραιμία του με τη μητέρα τους, την είχε σηκώσει σαν να την είχε κυριέψει ο δαίμονας κι αυτός ήταν ο εξορκιστής και την είχε πετάξει στον τοίχο. Ύστερα είχε γυρίσει προς τα παιδιά και τα είχε κοιτάξει με αγάπη και με μια θλίψη απέραντη. Γιατί ίσχυε πάντα το εξής: ο πατέρας τους δεν είχε ποτέ άδικο, ό,τι κι αν έκανε –είτε η καλοσύνη που έδειχνε στα παιδιά, γιατί ο Βίτο τα παιδιά του δεν τα είχε αγγίξει ποτέ, είτε οι κλοτσιές που έδινε στην Κάρλα, από τότε που μπορούσαν να θυμηθούν η Ρόζα και ο Νικόλα– ο Βίτο το έκανε μόνο από αγάπη.

Είχε πια μεσημεριάσει, όταν του τηλεφώνησε, βρισκόταν στο αυτοκίνητο, επέστρεφε από τη Μασάφρα, τη γενέτειρά του και γενέτειρα της οικογένειάς του.

Δεν του είχε ξανατηλεφωνήσει ύστερα από το διαζύγιο, εκείνος είδε το όνομα της πρώην γυναίκας του να λάμπει στο κινητό και άρχισαν να τρέμουν τα χέρια του, του συνέβαινε συχνά να βλέπει την Κάρλα λουσομένη στο φως ή τυλιγμένη σε ένα σκουρόχρωμο φωτοστέφανο. «Σου τηλεφώνησα προηγουμένως για να ευχηθώ στη Μάρα, γιατί μου το έκλεισες;» Είχε σφίξει τα δόντια του, έτριζαν.

«Είσαι ελεύθερος απόψε;» τον ρώτησε αυστηρά, με μια

φωνή που λες και δεν ήταν δική της. «Η κόρη σου σε θέλει στη γιορτή».

Με φωνή σχεδόν σπασμένη απαντάει: «Ναι».

«Τα λέμε στο σπίτι του αδελφού μου, το σπίτι μου πλημμύρισε, χάλασε το καλοριφέρ», ένας συριγμός μίσους στη θέση της φωνής της.

«Θες βοήθεια;» τη ρώτησε. «Αν θέλεις, μπορώ να έρθω να το φτιάξω».

«Ίσως μετά το φαγητό, ευχαριστώ», η φωνή της Κάρλα γλύκανε λίγο παρά τη θέλησή της. «Γεια σου, Βίτο».

«Τα λέμε», είπε ο Βίτο και πάτησε το γκάζι.

Η μητέρα έκλεισε την πόρτα πίσω της, το βραχιόλι που της είχε χαρίσει ο Μανουέλ παρά τρίχα δεν πιάστηκε στο πόμολο. Σήκωσε την κόρη της στην αγκαλιά της και πήρε τις σακούλες με τα φαγητά που είχε ετοιμάσει για τη γιορτή της Μάρα. Μπήκαν στο ασανσέρ, η μητέρα άφησε κάτω τις σακούλες και το κοριτσάκι σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών, προσπαθώντας να σκαρφαλώσει στη μητέρα του, η Κάρλα πίεσε το κουμπί για τον πέμπτο όροφο. Εκείνο το πρωί η μητέρα είχε ξυπνήσει την κόρη της και της είχε κάνει έκπληξη μ' ένα πακέτο, μέσα στο οποίο υπήρχε ένα παζλ από σφουγγάρι με πελώρια κομμάτια, από αυτά που συναρμολογούνται στο πάτωμα: «Να τα εκατοστήσεις, αγάπη μου». Η Μάρα ήταν αγουροξυπνημένη, το πρόσωπό της νυσταγμένο, τα μάτια μισόκλειστα, φορώντας το ροζ πιτζαμάκι της, η θέρμη του ύπνου των παιδιών και με τη μυρωδιά των μωρών. Η Κάρλα ζήλευε τα παιδιά της όταν ήταν μικρά, είχαν κάποιον να τα φροντίζει, να τους πει τι να κάνουν, να οργανώσει τις μέρες τους, να σκύ-

ψει από πάνω τους. Εκείνες οι εκρήξεις ασυγκράτητης χαράς, χωρίς φόβο ούτε και συνείδηση για το μέλλον, κάποια απογεύματα δίχως υποχρεώσεις ή μερικές ανέμελες Κυριακές στο πάρκο· κάθε φορά, κάθε μέρα, η μυρωδιά της κόρης της της θύμιζε πως υπάρχει και γαλήνη, όχι μόνο άγχος. «Απόλαυσε τα χρόνια αυτά», θα ήθελε να της πει. Το ξέρει όμως πως είναι αδύνατον να εξηγήσεις στα παιδιά την τύχη τού να να είσαι παιδί.

Ορκίζομαι πως θα σε σκοτώσω, Κάρλα, θα σε σφάξω σαν γουρούνι και θα σκοτώσω και τα παιδιά μας – πόσες φορές είχε ακούσει αυτά τα λόγια από τον πρώην άνδρα της; Ορκίζομαι πως θα σε σκοτώσω, αν σε δω να χαμογελάς στον ψιλικατζή όπου αγοράζεις τα εισιτήρια για το μετρό. Ορκίζομαι ότι θα σε σκοτώσω, αν βάλεις φόρεμα ή φούστα, για να βγεις έξω. Ορκίζομαι πως θα σε σκοτώσω, αν έχεις φιλενάδα –με τον καιρό η κατάσταση είχε επιδεινωθεί–, αν δεις τον αδελφό σου, αν μιλήσεις με τους γονείς σου. Λίγο πριν από το διαζύγιο –ήταν καλοκαίρι, η Ρόζα είχε πάει στη Μασάφρα, θα περνούσε δύο μήνες με την οικογένεια του πατέρα της, ο Νικόλα είχε πάει κατασκήνωση με την κοπέλα του κι ύστερα θα πήγαινε στην αδελφή του–, ο Βίτο τις νύχτες κλείδωνε την Κάρλα στην κρεβατοκάμαρα. Και το πρωί, πριν πάει στη δουλειά, την κλείδωνε σε κάποιο άλλο μέρος του σπιτιού: της επέτρεπε την πρόσβαση μόνο στην τουαλέτα και στην κουζίνα, γιατί η Μάρα ήταν νεογέννητη και ίσως χρειαζόταν να την αλλάξει. Κι αν συμβεί κάτι επείγον με το μωρό; τον ικέτευε. Αν πάθει κάτι; Τι να κάνω. Σε παρακαλώ, Βίτο. Θα επιστρέψω σε δυο ώρες, μην ανησυχείς. Μόνο εμένα χρειάζεσαι, κανέναν άλλο. Της έπαιρνε και το τηλέφωνο.

Η Κάρλα πάλευε λίγο ακόμη, ύστερα όμως, σαν να ήταν η

ίδια το μωρό που κρατούσε στην αγκαλιά της, σιγά σιγά ηρεμούσε. Την έπαιρνε ο ύπνος. Μεταξύ θηλασμών κοιμόταν με την κόρη της, πεταγόταν μόνο, με τη νύστα στα μάτια, όταν άκουγε το κλειδί να γυρίζει στην εξώπορτα.

Και τότε έκανε τεμενάδες στον Βίτο, νιώθοντας πραγματικά ευτυχομένη που τον έβλεπε, πραγματικά ευτυχομένη που υπήρχε κάποιος ξανά για να την προστατεύει, που δεν έπρεπε πια μόνο εκείνη να φροντίζει τη Μάρα, που υπήρχε κάποιος που θα αναλάμβανε τη φροντίδα εκείνης και της Μάρα. Επειδή, όταν δεν έμπαινε ο διάβολος στο σώμα του άνδρα της, για την Κάρλα ο Βίτο ξαναγινόταν ο νεαρός που είχε ερωτευτεί όταν ήταν μικρή. Ακόμη ένιωθε τα φτερουγίσματα στην καρδιά της, μόλις τον αντίκριζε.

Θα σε σφάξω σαν γουρούνι και θα σκοτώσω και τα παιδιά μας. Ευτυχώς όμως τα παιδιά δεν τα είχε αγγίξει ποτέ, κι ο Βίτο ήταν θεόρατος, δύο μέτρα άνδρας, με δύο χέρια να, με δύο πόδια να. Μια μέρα, επιστρέφοντας όπως συνήθως στο σπίτι κάθε δύο ώρες, βρήκε την Κάρλα να κάνει μπάνιο στην μπανιέρα και τη Μάρα να κλαίει. Ήταν απολύτως σίγουρος πως κάπου μέσα στο σπίτι υπήρχε κάποιος άλλος άνδρας, κι έτσι όπως ήταν η Κάρλα γυμνή, την κρέμασε από το παράθυρο με το κεφάλι προς τα κάτω. Η κυρία του κάτω ορόφου φώναξε την αστυνομία. Μα ο Βίτο δε φοβόταν καθόλου την αστυνομία. Δεκάδες αστυνομικοί έφταναν κατά καιρούς στο σπίτι του. Μα δεν είχε ξεπεράσει ποτέ τα όρια για να του κάνουν κάτι. Πρέπει να φροντίζεις τα παιδιά σου, της είπε όταν την ξανατράβηξε μέσα, κι ήταν και ο πάλι ο Βίτο, της έδωσε ένα φιλί και τη σκέπασε με το σεντόνι. Σου έφερα λουλούδια, είπε. Συγγνώμη, πρόσθεσε. Τα λέμε σε δύο ώρες, και ξαναγύρισε στη δουλειά.

Μητέρα και κόρη φτάνουν στον πέμπτο όροφο, η κόρη είναι ακόμη γραπωμένη από τις γάμπες της μητέρας. «Βγες, έλα». Μα το κοριτσάκι δεν ήθελε να περπατήσει, στεκόταν μπροστά της κι έβαλε τα κλάματα: στα κάτω πατώματα κάποιος χτύπησε τρεις φορές δυνατά την πόρτα του ασανσέρ: «Ασανσέρ!» ούρλιαξε. Η Κάρολα βλαστήμησε. Πήρε τη Μάρα αγκαλιά, πήρε τις σακούλες και βγήκε με κόπο από το ασανσέρ. «Ασανσέρ!» ούρλιαξαν ξανά, έψαξε τα κλειδιά στις τσέπες με αδέξιες κινήσεις και τελικά άνοιξε.

Το διαμέρισμα του αδελφού της Φράνκο ήταν μικρό όσο και το δικό της, μόνο δύο πατώματα πιο πάνω, αλλά ήταν το σπίτι ενός εργένη, οπότε φάνταζε μεγαλύτερο, πολύ πιο όμορφο. Ήταν και φωτεινό, ίσως επειδή βρισκόταν πιο ψηλά, αλλά μπορεί και όχι: ωστόσο, η Κάρολα κάθε φορά που έμπαινε εκεί μέσα, κι έμπαινε συχνά, για να ποτίσει τα φυτά, να ελέγξει αν ήταν όλα στη θέση τους, για να καθαρίσει λιγάκι, κάθε φορά που έμπαινε εκεί μέσα της φαινόταν λουσμένο στο φως. Ο Φράνκο έλειπε συνέχεια.

Τώρα βρισκόταν στο Βιετνάμ, δούλευε ως οπερατέρ μιας γυναίκας που γύριζε ντοκιμαντέρ. Ήταν από τη Ρώμη, αλλά είχε ζήσει δέκα χρόνια μόνη της σ' ένα μεξικάνικο χωριουδάκι. Έτσι, έπρεπε να μετακινείται συχνά για να την ακολουθεί σε διάφορες αποστολές ανά την υφήλιο.

Στην πραγματικότητα, ούτε η Κάρολα ήθελε να γίνει νοικοκυρά και μετά μοδίστρα. Όταν ήταν μικρή είχε ταλέντο στη ζωγραφική, κι όταν μεγάλωσε, ήθελε να γίνει ζωγράφος: οι γονείς της ήταν δημοσιογράφοι, είχαν πεθάνει μερικά χρόνια πριν. Πώς έγινε και συγκατατέθηκαν να τον παντρευτεί, πώς δεν κατάφεραν να την αποσπάσουν από τα νύχια εκείνου του τέρατος; Όταν ήταν μικρή τα τέρατα δεν υπήρχαν, ούτε μπο-

ρούσαν να υπάρξουν ποτέ. Πολύ μικρή, θα μπορούσε να πει κανείς, πριν από το περίφημο ρεβεγιόν Πρωτοχρονιάς στο οποίο, κάτω από ακατανόητες συνθήκες, είχαν γνωριστεί με τον Βίτο –αυτή ήταν δέκα, εκείνος δεκαπέντε–, ίσως ως φίλους φίλων τούς είχαν καλέσει σ' εκείνη τη βίλα στην Τερατσίνα –τόσο την οικογένειά της όσο και τη δική του– και να σκεφτεί κανείς πως η μητέρα και ο πατέρας του Βίτο δεν το κουνούσαν από τη Μασάφρα «ας έπεφταν και βόμβες», αλλά εκείνη τη φορά είχαν κάνει το ταξίδι· τότε είχαν πάει και οι Ρομάνο, άλλα παιδιά δεν υπήρχαν, μόνο η Κάρλα και ο Βίτο. Κοίτα να δεις τι σου είναι η μοίρα, το πεπρωμένο, σκεφτόταν η Κάρλα καθώς έβαζε τις σακούλες στο τραπέζι και άρχιζε να τις αδειάζει, ενώ η Μάρα έκλαιγε όλη την ώρα. «Τι έχεις πάθει, Μάρα;» Ποιος ξέρει τι ήταν γραμμένο στα άστρα, στο χέρι, στα ταρό, τι να απαντούσαν οι νεκροί αν τους ρωτούσαμε, ή ο Χριστός, αν μπορούσαμε μόνο να δούμε το μέλλον; Τι θα είχαμε κάνει;

Έβγαλε το μεγάλο παζλ από σφουγγάρι, που άρεσε τόσο πολύ στη Μάρα, επάνω ήταν ζωγραφισμένοι αριθμοί και γράμματα. Το κοριτσάκι ξαφνικά συνήλθε, ηρέμησε και χωρίς να πει κουβέντα, κάθισε κάτω και άρχισε να παίζει.

Η ζέστη από τα μάτια της κουζίνας άρχισε γρήγορα να γίνεται αισθητή, έξω είχε δροσίσει κάπως, η Κάρλα άνοιξε όλα τα παράθυρα: μια πνοή ανέμου τρύπωσε στο σπίτι, ανακάτεψε τα κατάξανθα μαλλιά της Μάρα, το κοριτσάκι σήκωσε το κεφάλι, γούρλωσε τα μάτια, ανοιχτογάλανα σαν τον πάγο, όπως της μητέρας της, άνοιξε το στόμα της και γέλασε, προσπάθησε να δαγκώσει τον άνεμο όπως οι σκύλοι, κλαψούρισε σαν σκύλος. Η Κάρλα έλεγε τη σάλτσα αλά αματριτσάνα για να μη βράσει πολύ, χαμήλωσε τη φωτιά, από τον φούρνο

μοσχοβολούσε το κοτόπουλο με πατάτες και μπαχαρικά, τον άνοιξε, κοίταξε το φαγητό, έξω το φως της μέρας είχε αρχίσει να πέφτει, να πυκνώνει, έκλεισε τον φούρνο, καθάρισε τα χέρια της σε μια πετσέτα, όσο περιμένε το φαγητό να γίνε, πλησίασε την κόρη της μ' εκείνα τα έκπληκτα, γουρλωμένα μάτια σαν από πάγο, κάθισε πλάι της και άρχισαν να παίζουν. «Σ' αγαπώ τόσο πολύ, Μάρα, το ξέρεις;» της είπε. «Κι εγώ, μαμά», απάντησε εκείνη, χωρίς να σηκώνει το κεφάλι από τον αριθμό 3 που χαμογελούσε κίτρινος πάνω σε φόντο ροζ. «Τόσο μα τόσο πολύ, Μάρα. Κι εσύ; Εσύ μ' αγαπάς;» Η Μάρα είπε «Σ' αγαπώ» και συνέχισε να παίζει. «Ναι, αλλά πόσο μ' αγαπάς;» Η Μάρα είπε «Πάρε» και της έδωσε ένα Δ σε χρώμα κεραμιδί. Η Κάραλα πήρε το Δ, έβαλε το χέρι στο στόμα, κοίταξε το παζλ και έκανε πως σκεφτόταν πού έπρεπε να το βάλει.

Τελικά, την απόφαση για το διαζύγιο ο Βίτο αναγκάστηκε να την αποδεχτεί, ήταν νομικό το θέμα – αν και υπερασπίστηκε τον εαυτό του με θέρμη και με κάτι που έμοιαζε με αφοπλιστική ειλικρίνεια. Ζηλεύει τα πάντα, ακόμη και τις σκέψεις μου, είχε πει η Κάραλα. Δεν είναι αλήθεια, κύριε δικαστά, είχε πει εκείνος χαμογελαστός, εντάξει, δε νομίζω ότι μπορούμε να μετρήσουμε τη ζήλια, η ζήλια έχει μια κλίμακα του γκρι. Άρα, θα έλεγα πως δεν είμαι καθόλου ζηλιάρης. Αν με χαρακτηρίσει κάποιος ζηλιάρης, δε λέει την αλήθεια. Οπότε, δεν ήσασταν υπερβολικά ζηλιάρης; ρώτησε ο δικαστής. Η απάντηση ήταν όχι. Υπήρξα πάντα εξαιρετος σύζυγος, απλώς η σύζυγός μου υπερβάλλει, οι γυναίκες πάντα υπερβάλλουν και κοιτάζτε τι κάνουμε, προσπαθούμε να τις λογικέψουμε.

Ο Βίτο περίμενε ότι η δικαιοσύνη θα τον ξεχνούσε. Ωστόσο, με ή χωρίς διαζύγιο ο Βίτο δεν την άφηγε σε ησυχία. Υπήρχαν μέρες, αρκετές θα έλεγε κανείς, που έδινε την εντύπωση ότι είχε ηρεμήσει και ότι τον είχε καταπιεί το μίσος από το οποίο ήταν καμωμένος και πως, τελικά, είχε εξαφανιστεί. Τότε η Κάρλα ξεκινούσε, όπως όταν λιώνει το χιόνι, να ξεμυτίζει από το σπίτι λιγότερο επιφυλακτικά, να απαντά στο τηλέφωνο χωρίς φόβο, ακόμη ακόμη να βγαίνει και για περπάτο. Έως και με τον Μανουέλ καμιά φορά, με τον Μανουέλ και με τη Μάρα. Όταν ερχόταν όμως, η οργή του Βίτο ήταν ασυγκράτητη σαν φυσικό φαινόμενο. Έπειτα από μέρες σιγής, ξαναγυρνούσε πάντα. Η γυναίκα μου είναι δικιά μου ώσπου να μας χωρίσει ο θάνατος, δεν του περνούσε καν από το μυαλό η λέξη διαζύγιο. Άσε να περάσει λίγος καιρός, του έλεγε η αδελφή του η Μίμα από τη Μασάφρα, και θα δεις ότι θα την ξανακερδίσεις. Τον Απρίλιο όμως μπήκε στη ζωή της ο Μανουέλ Μπότσι.

Απ' όσα κατάφερε να μάθει ο Βίτο –είχε ρωτήσει μερικούς φίλους στη Μασάφρα και οι φίλοι του αυτοί ήξεραν τι έλεγαν–, ως τότε ο Μανουέλ ήταν παντελώς άγνωστος στην Κάρλα. Εκείνος κι εκείνη συναντιούνταν συχνά, τυχαία, ήταν ψυχολόγος και είχε το γραφείο του κοντά στο σπίτι της, δεν ήταν διάσημος αλλά είχε καλό όνομα, πρόσφερε κοινωνικό έργο, δούλευε και σε μια κλινική λίγο πιο έξω από την πόλη. Η Κάρλα περνούσε πολύ καιρό στο σπίτι. Το πρωί άφηγε τη Μάρα στον παιδικό σταθμό και πήγαινε να δουλέψει για μερικές ώρες ως μοδίστρα στο κινέζικο κατάστημα της πλατείας Βιτόριο: προκαλούσε ιδιαίτερη εντύπωση στους πελάτες, όταν έβλεπαν μια Ιταλίδα ανάμεσα σε τόσους Ασιάτες, κρυμμένη πίσω από τον ατμό που έβγαζε το σίδερο ή διπλω-

μένη στα δύο πάνω από τη ραπτομηχανή για να διορθώσει ένα στρίφωμα. Γύρω στις δυόμισι έπαιρνε το τραμ κι έτρεχε σαν τρελή ως το Πινιέτο να πάρει τη μικρή από τον παιδικό σταθμό στην πλατεία ντί Κοντοτιέρι, της έπαιρνε τρία τέταρτα εκτός απροόπτου, αν και είχε πάντα την αγωνία μήπως καθυστερήσει. Η Κάρλα είχε ένα παλιό αυτοκίνητο, ένα Micra, σκέτο σαράβαλο πια· ήταν δώρο της Άννας, της φίλης της, από τότε που είχε μερικές φίλες, λίγες. Θα το δώσω για παλιοσίδηρα, πάρ' το εσύ, έχεις μικρά παιδιά, μπορεί να σου φανεί χρήσιμο, της είχε πει η Άννα. Μα ο Βίτο, όταν το έμαθε, τρελάθηκε: Τι το θέλεις εσύ το αυτοκίνητο, πού θα πας, ε; Την είχε κοιτάξει συρίζοντας. Και σαν μια μικρή επαναστατική πράξη, λίγο μετά την αναχώρησή της από το σπίτι του άνδρα της, του πρώην άνδρα της, η Κάρλα το πήρε και το πήγε μέχρι την οδό Πρενεστίνα. Δεν είχε ασφάλεια, δεν υπήρχαν χρήματα για την ασφάλεια, για τη βενζίνη, για τη συντήρηση μιας μηχανής που ήταν πολύ καιρό σε αχρηστία. Ο Νικόλα είχε μόνο την προσωρινή άδεια οδήγησης για το μηχανάκι, η Ρόζα τίποτα. Η Κάρλα δεν οδηγούσε, είχε πάρει το δίπλωμα, ούτε θυμόταν πότε, ίσως τριάντα χρόνια πριν, ύστερα από αμέτρητους καβγάδες με τον άνδρα της· για ένα διάστημα ο καλός Βίτο την είχε βοηθήσει να περάσει τις εξετάσεις, κι ύστερα, μόλις πήρε το δίπλωμα, δεν το χρησιμοποίησε. Το Micra καθόταν εκεί, άχρηστο· όπως όλες οι καλές προθέσεις της Κάρλα και του Βίτο.

Η Κάρλα πήγαινε να πάρει την κόρη της από τον παιδικό σταθμό, μετά πήγαιναν μαζί για ψώνια και γύριζαν σπίτι. Η Κάρλα και η Μάρα έμεναν μόνες όπως πάντα, η Κάρλα έπαιρνε και δουλειά για το σπίτι, έρχονταν οι κυρίες από το Πινιέτο για να τους στενέψει τα ρούχα, να μακρύνει τις φού-

στες, να ράψει κουρτίνες. Η Μάρα ήταν πάντα ήσυχη, δεν την ταλαιπωρούσε ποτέ, έπαιζε μόνη της ώρες ολόκληρες. Κάποτε, μια κομψή κυρία που ζούσε σε μονοκατοικία στο Πιनीετο, σ' ένα πελώριο σπίτι με κήπο, είχε πει στη Μάρα: Θες να έρθεις στο σπίτι μου να παίζεις με την κόρη μου; Είστε συνομηλικες, θα περάσετε όμορφα. Η Μάρα είχε σηκώσει τα γεμάτα χαρά μάτια της, η Κάρλα δεν τα είχε σηκώσει καν, απλώς είχε περάσει τη βελόνα για να τρυπήσει το αποκριάτικο σακάκι της κυρίας, η κυρία θα μεταμφιεζόταν σε κατάδικο, και είχε αρθρώσει μόνο μια λέξη: Όχι.

Ο Νικόλα και η Ρόζα όταν δε δούλευαν και δεν είχαν κάτι να κάνουν, έτρωγαν στο σπίτι της μητέρας τους. Ήταν πολύ δεμένοι και οι τέσσερις, ο Νικόλα ένιωθε σίγουρος πως όσο βρισκόταν κοντά στη μητέρα του, δε θα της συνέβαινε τίποτα κακό. Μετά το φαγητό έφευγαν. Είστε νέοι, τους έλεγε η Κάρλα, δουλεύετε πολύ, πηγαίνετε να διασκεδάσετε (κι εγώ κατά βάθος νέα είμαι, ούτε σαράντα χρονών, θα μπορούσα κι εγώ να βγω, να διασκεδάσω). Κατά τις εννιά, η Κάρλα έβαζε τη μικρή για ύπνο, κι όταν η Μάρα κοιμόταν, η Κάρλα ένιωθε τύψεις επειδή επιτέλους ζούσε, θα της άρεσε να έχει ακόμη φίλες –την Άννα, ας πούμε, που τόσο την αγαπούσε–, να πίνουν κρασί, να μιλάνε για άνδρες, για τα πάντα. Τίποτα από αυτά όμως δε συνέβαινε, καμιά φορά μόνο έβλεπε ταινίες που της έφερνε ο Νικόλα, άλλες πάλι κοιμόταν μαζί με τη μικρή όπως δυο χρόνια πριν, κουλουριαζόταν σαν μωρό πλάι της, λες και η Μάρα μπορούσε να την προστατέψει. Πότε πότε σκεφτόταν: Ποιος με προστατεύει τώρα; Και ένιωθε την απουσία του Βίτο, θυμόταν μόνο τον καλό Βίτο, σχεδόν έμπαινε στον πειρασμό να του τηλεφωνήσει, αλλά όχι, σκεφτόταν, όχι. Μερικές φορές, πολύ λίγες, έβγαινε να πά-

ρει λίγο αέρα για μια ωρίτσα, όχι παραπάνω, όταν ο Νικόλα ή η Ρόζα ήταν στο σπίτι και φρόντιζαν τη Μάρα.

Γνώρισε τον Μανουέλ αφού τον είχε δει πολλές φορές τα πρωινά ενώ συνόδευε τη Μάρα στον παιδικό σταθμό ή όταν πήγαινε για ψώνια, ή το απόγευμα που έβγαινε για κάποια εξωτερική δουλειά στην αγορά στον πεζόδρομο. Ένα βράδυ δεν άντεξε, θα τρελαινόταν κλεισμένη μέσα στους τέσσερις τοίχους άλλη μία νύχτα, μόνη. Έτσι βγήκε αθόρυβα, όταν η Μάρα κοιμόταν, αν το μάθαινε κανείς –ο Βίτο, ο Νικόλα, η Ρόζα– πως είχε αφήσει τη Μάρα μόνη, θα γινόταν μεγάλος καβγάς. Πήγε να πει ένα ποτήρι κρασί επειδή ένιωθε απέραντη μοναξιά –και είδε τον εαυτό της με τα μάτια του άνδρα της, του πρώην άνδρα της: πόρνη, τσούλα– εκείνο το βράδυ γνώρισε τον Μανουέλ και ήταν μισομεθυσμένη.

Έπειτα από λίγες μέρες άρχισαν να χαιρετούν ο ένας τον άλλο, μετά αντάλλαξαν δυο κουβέντες και δεν κατάλαβε κανείς πώς, κάποια στιγμή, ο Μανουέλ βρέθηκε στον καναπέ στο δωάρι της Κάρλα για να δουν μια ταινία μαζί. Φιλήθηκαν. Έκαναν σεξ. Δε σου αξίζω, του έλεγε η Κάρλα –τον κοιτούσε κι εκείνος την καθησύχαζε, σαν να μην τον τάραζε τίποτα–, μα η Κάρλα δεν ήξερε πως ήταν πανέμορφη, μικρόσωμη, απαλή, τόσο ανυπεράσπιστη, αυτή την αίσθηση σου δημιουργούσε όταν την κοιτάζες.

Μόνο εσένα μπορώ να εμπιστευτώ, του έλεγε. Ο Μανουέλ ήταν σαράντα ετών, όμορφος άνδρας, όλες οι γυναίκες κάτι πάθαιναν μόλις τον έβλεπαν. Η Κάρλα έτρεμε μήπως την αφήσει και ακριβώς το προηγούμενο βράδυ της μοιραίας 6ης Αυγούστου, τον είχε δει με μια γυναίκα στην Πιάτσα Βενέτσια, κατά τύχη, γιατί δεν πήγαινε ποτέ από εκείνα τα μέρη. Δεν περπατούσαν αγκαλιασμένοι ούτε πιασμένοι από το χέ-

ρι, δε γελούσαν συνωμοτικά ούτε χαϊδεύονταν, αλλά ένιωσε εκείνη τη ζήλια που πετάγεται σαν σπασμένο κόκαλο από κάποιο σημείο του σώματος, τον βραχίονα, τον γοφό, και να προβάλλει γυμνή, αιχμηρή, οδυνηρή: η τυπική ζήλια του Βίτο, που τόσο καλά γνώριζε η Κάρλα, κυρίευε τότε και την ίδια και σκεφτόταν, ενώ ένιωθε ένα παγωμένο χέρι να της σφίγγει τον λαιμό, πως τελικά αυτή και ο άνδρας της –ο πρώην άνδρας της–, έμοιαζαν πολύ, υπήρχε κάτι έμφυτο που τους ένωνε, αν δεν ήταν η αγάπη, ήταν ο θυμός.

Ρώμη, 7 Αυγούστου 2012

Μια μέρα μετά τα γενέθλια της μικρότερης κόρης του, ο Βίτο Σεμεράρο εξαφανίζεται. Έχει χωρίσει εδώ και αρκετό καιρό από τη γυναίκα του Κάρλα.

Η μικρή Μάρα, την ημέρα που κλείνει τα τρία της χρόνια, ξυπνά αναζητώντας τον μπαμπά της. Η Κάρλα, για να την ευχαριστήσει, τον προσκαλεί σε δείπνο. Στην πραγματικότητα, κι εκείνη κατά βάθος θέλει να τον ξαναδεί. Ήταν μαζί μια ολόκληρη ζωή και βίωσαν έναν μεγάλο έρωτα, θα το ξέρουν για πάντα. Ωστόσο, ο Βίτο ήταν ζηλιάρης και βίαιος, ικανός να τη χτυπήσει για το παραμικρό. Για ένα βράδυ λοιπόν η οικογένεια επανενώνεται: ο Βίτο, η Κάρλα, η Μάρα και τα δύο μεγαλύτερα παιδιά, ο Νικόλα και η Ρόζα. Αλλά η γιορτή κρατάει λίγο.

Τα ίχνη του Βίτο χάνονται. Η Κάρλα και τα παιδιά τον ψάχνουν απεγνωσμένα. Και μαζί τους η δεύτερη, παράνομη οικογένειά του, οι συνάδελφοί του, η αδελφή και οι συγγενείς του. Θα τον βρει η αστυνομία και θα αναλάβει η δικαιοσύνη.

Άραγε μπορεί να υπάρχει μία ξεκάθαρη και απόλυτη αλήθεια;

Με κινηματογραφικό ρυθμό, η Αντονέλα Λατάντσι αφηγείται μια ιστορία αγάπης, προσπαθώντας να εντοπίσει αυτό που χωρίζει το καλό από το κακό, την ενοχή από τη δικαιοσύνη, τον έρωτα από τη βία.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2333-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 19794

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ